

Ὅταν πίνω τὸ κρασάκι,
 Ὅσ τὸ χρυσὸ μου ποτηράκι,
 Καὶ ὁ νοῦς μου ζαλισθῆ,
 Τότε ἀρχίζω καὶ χορεύω,
 Καὶ γελῶ καὶ χορατεύω
 Καὶ ἡ ζωὴ μ' εὐχαριστεῖ.

Παύσωμεν οὖν κακίζοντες τὸν κατακλυσμόν, διότι μόνον μετὰ τὸν πνιγμὸν ὁ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους Διδότος — καὶ πρῶτος ὁ Γάλλος Διδότος ἐδημοσίευσεν ἐν Παρισίοις τῷ ΑΩΜΑ' τόν ΒΑΚΧΟΝ τοῦ Α. Χριστοπούλου—, ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα, σεβαστὸν πατέρα τοῦ ποιοῦντος τέρατα καὶ σημεῖα ῥητινίτου, τοῦ διεξάγοντος βουλευτικὰς καὶ δημοτικὰς ἐκλογὰς καὶ διοικοῦντος τὴν Ἑλλάδα. Τί θὰ ἐγίνοντο οἱ κύριοι δικηγόροι καὶ οἱ κύριοι ἔνορχοι, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ὁ ἐν Παλαμηδῶν ποιούμενος τὰς διατριβάς, ἄνευ τοῦ ῥητινίτου, τοῦ ἀποστέλλοντος εἰς τὸ κακουρ-
 γιοδικεῖον τοὺς καλλίστους αὐτοῦ πελάτας ;

Πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσι ῥητινίτου.

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΕΡΙΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ στὰ σύγνεφα,
 ἀνάμεσα στ' ἀστέρια,
 βλέπω δυὸ μάτια γαλανὰ,
 δυὸ μαρμαρένια χέρια.

Καὶ τὰ χέρια χτίζουνε
 καὶ τὰ γλαυκὰ τὰ μάτια
 δρόμο πλατὺ μ' ἀνοίγουνε
 στὰ γαλαξίενα πλάτια.

Κεῖνα τὰ μάτια τὰ γλυκὰ
 καὶ τὰ λευκὰ τὰ χέρια,
 κανεὶς δὲν ξέρει νὰ μοῦ πῆ
 ποῖός τ'ἀστειλε στ' ἀστέρια.

Τοῦτο γνωρίζω νὰ σὰς πῶ
 καὶ τοῦτο ἐγὼ ξανοίγω
 πῶς μὲ καλοῦνε βιαστικὰ
 μέσ' ἀπὸ δῶ νὰ φύγω.

Κ' ἐγὼ κροφᾶ κι' ἀμίλητα
 μιὰ τέτοια σκέψι ἐπῆρα,
 μὰ κάποιος τῶπε στὴν καρδιά
 καὶ τῶπε αὐτὴ στὴ λύρα.

Γι' αὐτὸ στὴ γῆ βροθήκανε
 δυὸ μάτια καὶ δυὸ χέρια
 γιὰ νὰ μ' ἐνάσουν γλήγορα
 μὲ τὰ χρυσὰ μου ἀστέρια.

ΣΤ. ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ